

gjøre gjældende med Hensyn til Spørgsmaalet om Forsørgelsesrets Erhvervelse henholdsvis ved Ophold og ved Jødsel, henviser til ovenstaaende indledende Bemærkninger, skal man angaaende de enkelte Bestemmelser i nærværende Kapitel bemærke følgende:

Følge § 16 skal en Person's Ophold i en Kommune for at begrunde Forsørgelsesret i samme for det første være fast, dette Begreb taget i samme Betydning som efter den gjældende Ret. Opholdet, der ligesom hidtil først kommer i Betragtning, naar det finder Sted efter opnaaet Attenaarzalder, skal dernæst være uafbrudt; en nok saa kortvarig Opgivelse af Hjemstedet medfører derfor Afbrudelse af Forsørgelsesrettens Erhvervelse, medens paa den anden Side Fraværelser fra Kommunen ingen Indflydelse faa, naar kun Hjemstedet bevares. Efter den bestaaende Lovgivning afbryder Modtaagelse af Fattighjælp — bortset fra Reglen i Fdg. 24de Januar 1844 § 13, til hvilken, som alt ovenfor anført, intet tilsvarende findes i nærværende Lovforslag — ubetinget Forsørgelsesrets Erhvervelse, selv om Hjælpen er ganske ubetydelig; denne Regel er bibeholdt, dog med den Indskrænkning, at kun den Hjælp, der kan fordres refunderet, jfr. § 43, skal have den anførte Virkning.

I den gjældende Lovgivning findes der i Fdg. 24de Januar 1844 § 8 forskellige Bestemmelser om, at visse Personer, hvis Ophold i vedkommende Kommune er af en saadan Beskaffenhed, at det, som man har plejet at udtrykke det, ikke er frivilligt, men tvungent, ikke ved saadant Ophold kunne vinde Forsørgelsesret i Opholdskommunen. Skjøndt man formener, at der er Anledning til med visse Modifikationer at optage tilsvarende Regler i Forslagets § 16, har man dog undgaaet i denne at opstille den positive Fordring, at Opholdet for at begrunde Erhvervelse af Forsørgelsesret skal være „frivilligt“. Dels har det i Virkeligheden ikke været Meningen med dette Udtryk at betegne andet, og mere end det rent negative, at de i Lovgivningen særlig fremhævede Arter af Ophold ikke ere tilstrækkelige, saa at Ordet for saa vidt vilde staa overflødig; dels kan Udtrykket, hvis man vil lægge mere ind deri end anført, give Anledning til Misforstaaelser; uagtet saaledes visse Embedsmænd ikke frit kunne vælge deres Opholdssted, og uagtet Sindssyge, der for egne Midler ere indlejede hos Private, uden at være henbragte til Helbredelse eller Bevogtning, jfr. Fdg. 1844 § 8, i mange Tilfælde ikke kunne siges at have et frivilligt Ophold, har man dog ikke næret Tvivl om, at Forsørgelsesret kan vindes ved Ophold under de anførte Om-

stændigheder. Man har derfor i § 16, 2det Stykke, indskrænket sig til udtrykkelig at nævne de Tilfælde, i hvilke Ophold, selv om det maatte være fast og uafbrudt, ikke skal kunne komme i Betragtning. Dette skal efter Forslaget for det første gjælde om Ophold, der stuldes Indtægt til Militærtjeneste, altsaa ethvert Ophold, der foranlediges ved Oplydelsen af den militære Værnepligt. Der gjøres herved en ikke uvæsentlig Forandring i den bestaaende Regel, der gjælder alle tjenestegjørende Militære, derunder hele den faste Officers- og Underofficersklasse, militære Haandværkere m. fl. Til i denne Forbindelse at medtage saadanne mere eller mindre fast antagne Militære er der formentlig ikke tilstrækkelig Grund; en overvejende Del af dem henhører til Samsundsklasser, der kun undtagelsesvis blive trængende til Fattighjælp, og naar dette hænder, er det som oftest i en mere fremfremmed Alder, i hvilket Tilfælde det vil være forbundet med stort Besvær at udfinde deres Forsørgelseskommune, naar denne skal bestemmes efter deres Opholdssteder i et langt tilbage liggende Tidsrum forinden deres Antagelse som Militære. Der synes ej heller i den heromhandlede Henseende at burde gjøres Forskiel paa militære og civile Embeds- og Bestillingsmænd, hvis Opholdssted bestemmes af Hensyn til deres Tjenesteplichter, hvorhos det maa betragtes som mest stemmende med de Paagjældendes eget Tarv, at de i Trængsttilfælde henvises til Forsørgelse i den Kommune, til hvilken de have været knyttede ved fast Ophold i den til Forsørgelsesrets Erhvervelse fornødne Termin. Imod det anførte skønnes paa den anden Side ikke Hensynet til de Kommuner, der ere Garnisonssteder eller Sæde for større militære Etablissementer, at kunne komme i Betragtning; ganske de samme Hensyn vilde i alt Fald i større eller mindre Udstrækning kunne gjøres gjældende til Fordel for Kommuner, i hvilke der findes større Statsanstalter af anden Art end de militære eller private industrielle Etablissementer, ved hvilke mange faste Arbejdere beskæftiges. Den Regel, der efter det udviklede skal gjælde for indkaldte Militære, er fremdeles, tildels i Overensstemmelse med, hvad der alt nu antages i Hensyn til Bestemmelsen i den citerede § 8 i Fdg. 1844, gjort anvendelig paa Sindssyge, der ere indlagte i en Sindssygeanstalt, og Personer, der ere optagne i Abnormanstalter eller lignende Anstalter, hvortil navnlig maa henregnes Anstalter for Døvstumme, Blinde, Landsyge og Idioter. Reglen vil herefter kun gjælde saadanne Personers Ophold i Anstalter af den anførte Art, ikke deres